

Hyvät veteraanipäivän juhlaviersaat.

Saamen tässä tilaisuuden käyttää sotainvalidien ja ~~sotaveteraanien~~ sotaveteraanien pienen kiitoksen puheenvuoron. Kuten olette kaikki todenneest, olemme me sotaveteraanit katoava luonnonvara. Yhdistyksen jäsenmäärätkin ovat supistuneet suunnilleen kolmannekseen parhaista ajoista. Keski-ikä lienee 84:n paikkeilla ja melkein kaikki ovat saavuttaneet 80 vuoden ikärajan. Tämä alkaa tuntua sekä päässä, että jaloiassa ja rajoittaa toimiamme.

Täällä Liedossa on kuitenkin saatu nauttia mittavasta tukitoiminnasta. Kuntoutus on tärkeimmällä sijalla elämän tässä vaiheessa. Valtion ohella kunta ja seurakunta- eli ^{siis} te kaikki- ovat kiitettävästi veteraaneja auttamassa elämän ehtopuolella.

Valtio ja kunta pitävät huolta lähinnä fyysisestä puolesta antamalla kaikille halukkaille mahdollisuuden avo- tai laitoshoitoon, jopa kotihoitoon. Meillä on myös mahdollisuus viikottaiseen jumppaan ja uintiin saunomisen ohella. Veteraaneille suunnattuja kulttuuritapahtumiaakaan ei ole unohdettu.

Seurakunta huolehtii hengellisistä tarpeista moninaisissa yhteyksissä ja saattaa veteraanin viimein juhlavasti viimeiseen iltahuutoon.

Olemme olleet myös kouluissa useita kertoja kertomassa kokemuksistamme runsaat 60 vuotta sitten, -siitä mitä itsenäisyyden puolustaminen on vaatinut. Tuntuu, että meitä kuunneltiin.

Tukijoita veteraaneilla on ollut kaiken aikaa. Naiset ansaitsevat erikoiskiitokset. En voi kuvitella toimintaamme ilman naisten mukanaoloa. Perinne- ja tukijseostomme järjestäytyi lähes 40 vuotta sitten. Puolet hallituksen jäsenistäkin on jo sieltä, aina puheenjohtajaa myöten. Hyvät suhteet yksityisiin henkilöihin, eri yhteisöihin ja laitoksiin ovat toteuttaneet lahjoituksin ja talkootoimin monet suuretkin hankkeemme.

Täytyy kiitollisena ihmetellä nykypäivänä, mistä löytyy se mukanaolon ja auttamisen halu, jolla olette kuin meidän omaishoitajiamme.

Olen ehkä kuvitellut tilannetta liian ruusuisin väreihin, moni ei sairauden heikon kunnon, yksinäisyyden tai muun syyn takia pysty enää olemaan mukana. He eniten tarvitsevat muistamista ja tukea. Kaveria ei jätetä.

Meitä veteraaneja ilahduttaa, että aikansa käymiämme taistelujaisänmaan vapauden puolesta on nautittu julkisesti arvostamaan. Otaksuan, että te, tukijamme, haluatte tällä tavalla osaltanne olla mukana itsenäisyyttä puolustamassa, muistamassa isienne ja isoisienne töitä ja viemässä viestiä jälkipolville. Kiitos teille.

Uhrin ansiosta liippu liehuu.